

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4694/2018
18.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Владимир Павловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Ђорђе М. Жујовић, адвокат из ..., ради испуњења обавезе, због дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2577/17 од 17.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 18.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2577/17 од 17.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1055/15 од 24.01.2017. године, првим ставом изреке, наложено је туженом да тужиоцу исплати износ од 71.500 евра на име главног дуга са затезном каматом која се утврђује на годишњем нивоу, у висни референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за 8 процентних поена, почев од 14.11.2011. године до исплате. Другим ставом изреке, одбијен је захтев тужиоца да се наложи туженом да му исплати још износ преко досуђеног износа, а до траженог износа од 129.500 евра, са законском затезном каматом. Трећим ставом изреке, констатовано је да је повучен предлог тужиоца за одређивање привремене мере. Четвртим ставом изреке, наложено је туженом да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 699.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2577/17 од 17.05.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у првом ставу изреке. Другим ставом изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у четвртном ставу изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 549.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14 – ЗПП) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Ревидент се у ревизији позива на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1. ЗПП (непрописан састав суда), која према члану 407. став 1. тачка 2. није ревизијски разлог.

Тужени се у ревизији позива и на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 229. став 2., 308. став 2. и 3., 313. и 319. став 1. ЗПП, које су учињене пред првостепеним судом, па не могу бити предмет оцене ревизијског суда. Овим ревизијским наводима оспорава се у ствари, правилност утврђеног чињеничног стања, из ког разлога се у конкретном случају другостепена пресуда не може побијати ревизијом, у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном у правноснажно окончаном поступку, тужилац и тужени су били власници мењачница у ... и сарађивали су током 2011. године у вези са прометом девиза. Међу њима је постојао усмени договор да тужилац ставља на располагање туженом одговарајуће износе новца, у динарима или еврима, које је тужени враћао уз 1,00 динар по еврџ више него што му је предато. У периоду август – октобар 2011. године, тужилац је предао туженом веће износе новца, а тужени их је враћао по правилу наредог дана, сагласно постигнутом споразуму. Дана 24.10.2011. године, тужилац је предао туженом 36.500 евра (20.000 евра и 16.500,00 евра у динарској противвредности), а сутрадан, 25.10.2011. године и износ од 35.000 евра. До закључења главне расправе пред првостепеним судом, тужени тужиоцу није вратио наведени износ новца.

Код овако потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак другостепеног суда да су странке закључиле мешовити правни посао који у себи има елементе уговора о комисиону из члана 771. став 1. Закона о облигационим односима и уговора о налогу из члана 749. истог закона. Правилан је закључак нижестепених судова да је тужени у конкретном случају иступао у својству комисионара, сагласно овлашћењима из члана 771. став 1. ЗОО, обављајући посао који му је поверио тужилац – комитент и то пласирање новца трећим лицима, при чему је у обављању ових послова према трећим лицима иступао као самостална уговорна страна, иако су економски ефекти послова које је обављао припадали комитенту, а за шта је и сам остваривао одговарајућу накнаду, јер је према његовом исказу овакво пословање било „на обострано задовољство“.

Тужени у ревизији тврди да је правни посао који су странке закључиле ништав у смислу члана 141. ЗОО, јер се ради о зеленашком уговору, будући да је тужилац искористио стање нужде, тешке материјалне прилике туженог и његово недовољно

искуство и лакомисленост да за себе уговори имовинску корист у очигледној несразмери са оним што је он другом дао или учинио или се обавезао да ће дати или учинити.

Ценећи ревизијске наводе туженог, а пазећи по службеној дужности на ништавост правног посла у смислу члана 109. ЗОО, другостепени суд је правилно закључио да правни посао који су странке закључиле није зеленашки, јер тужени, на коме је терет доказивања, ове чињенице није доказао, у смислу члана 231. ЗПП.

Осталим ревизијским наводима оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања, из ког разлога се, као што је већ речено у овој одлуци, сагласно члану 407. став 2. ЗПП, ревизија не може изјавити.

На основу изложеног, применом чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић